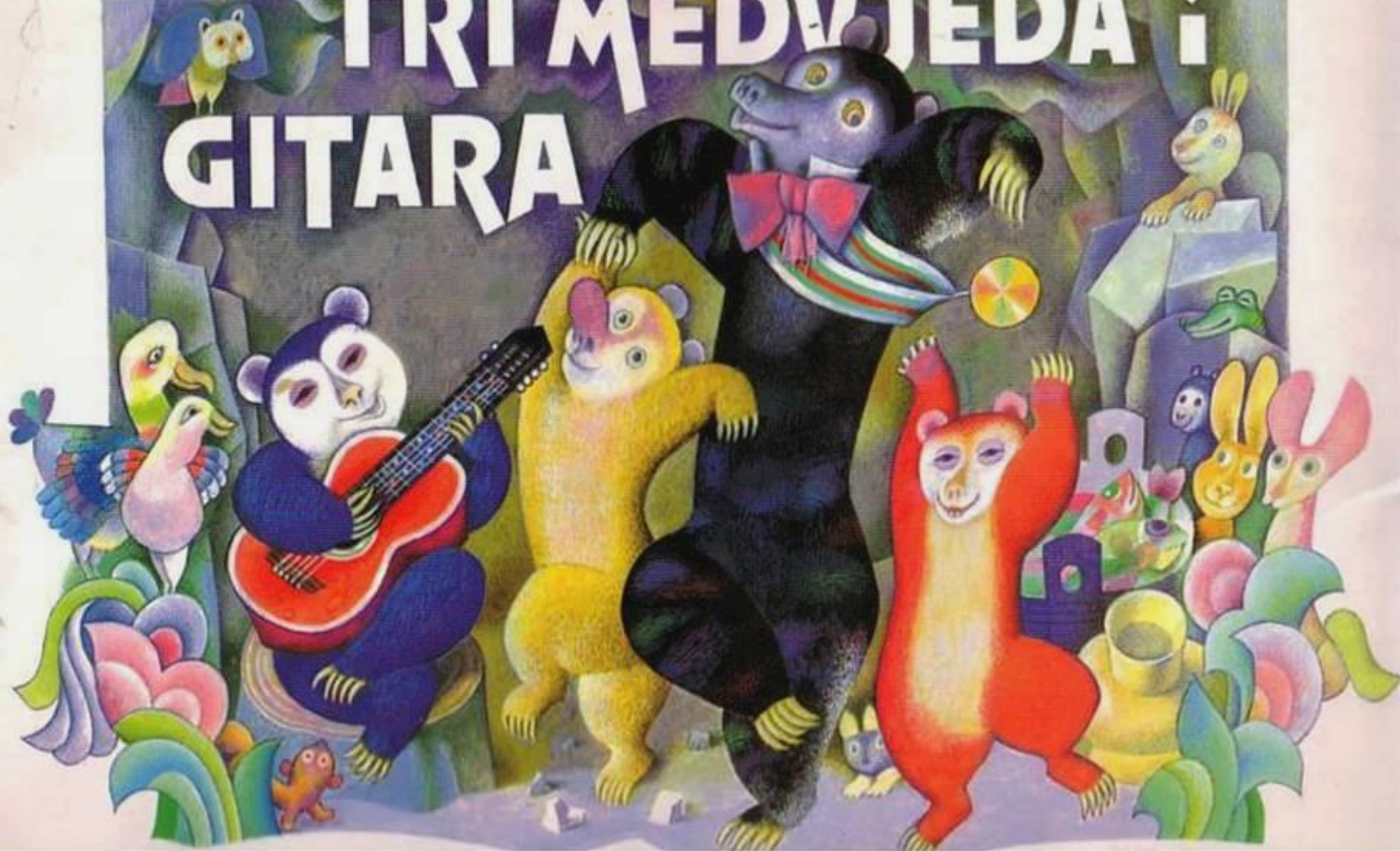
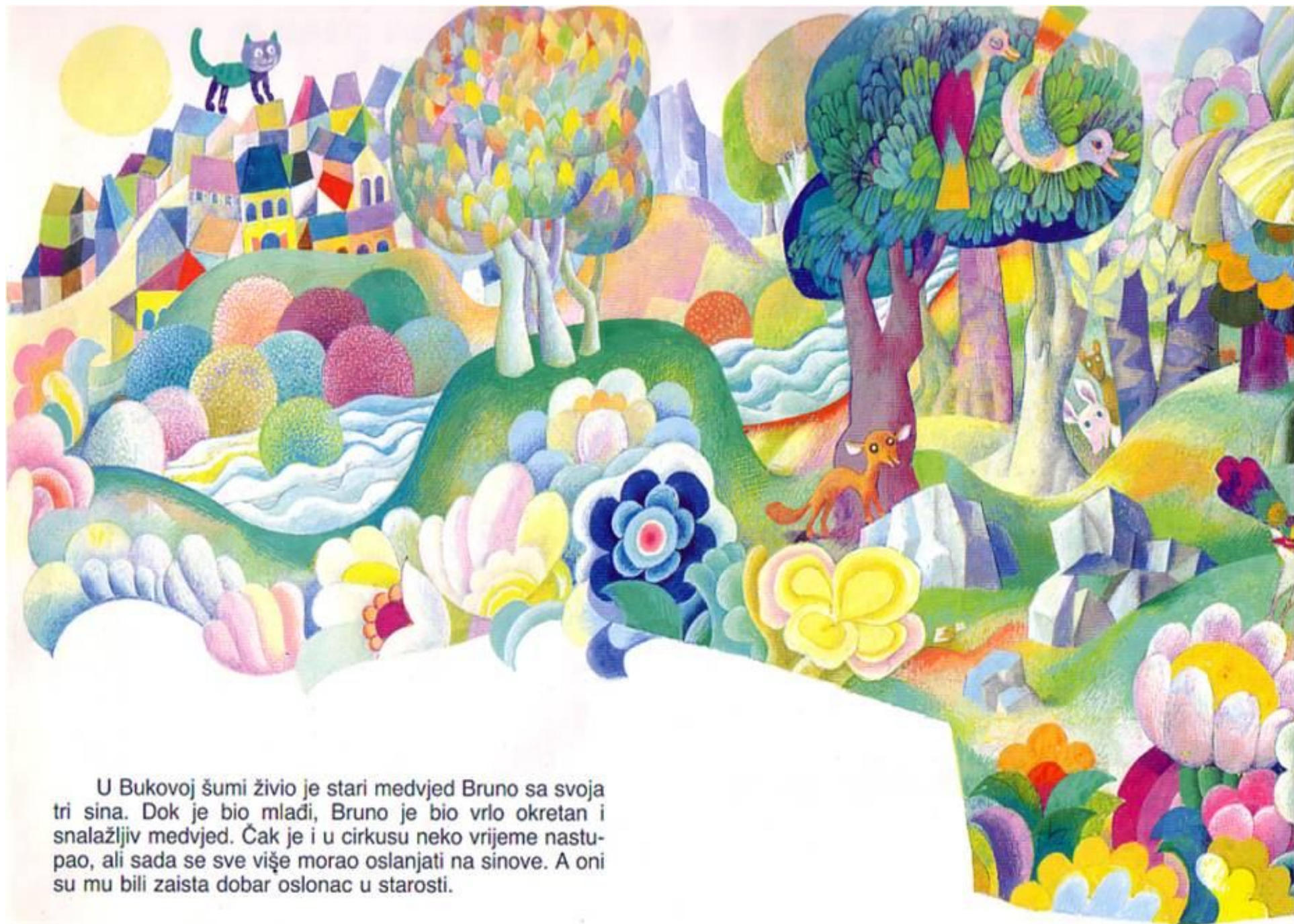

LJUDEVIT BAUER

MLADEN VEŽA

TRI MEDVJEDA I GITARA

U Bukovoj šumi živio je stari medvjed Bruno sa svoja tri sina. Dok je bio mlađi, Bruno je bio vrlo okretan i snalažljiv medvjed. Čak je i u cirkusu neko vrijeme nastupao, ali sada se sve više morao oslanjati na sinove. A oni su mu bili zaista dobar oslonac u starosti.

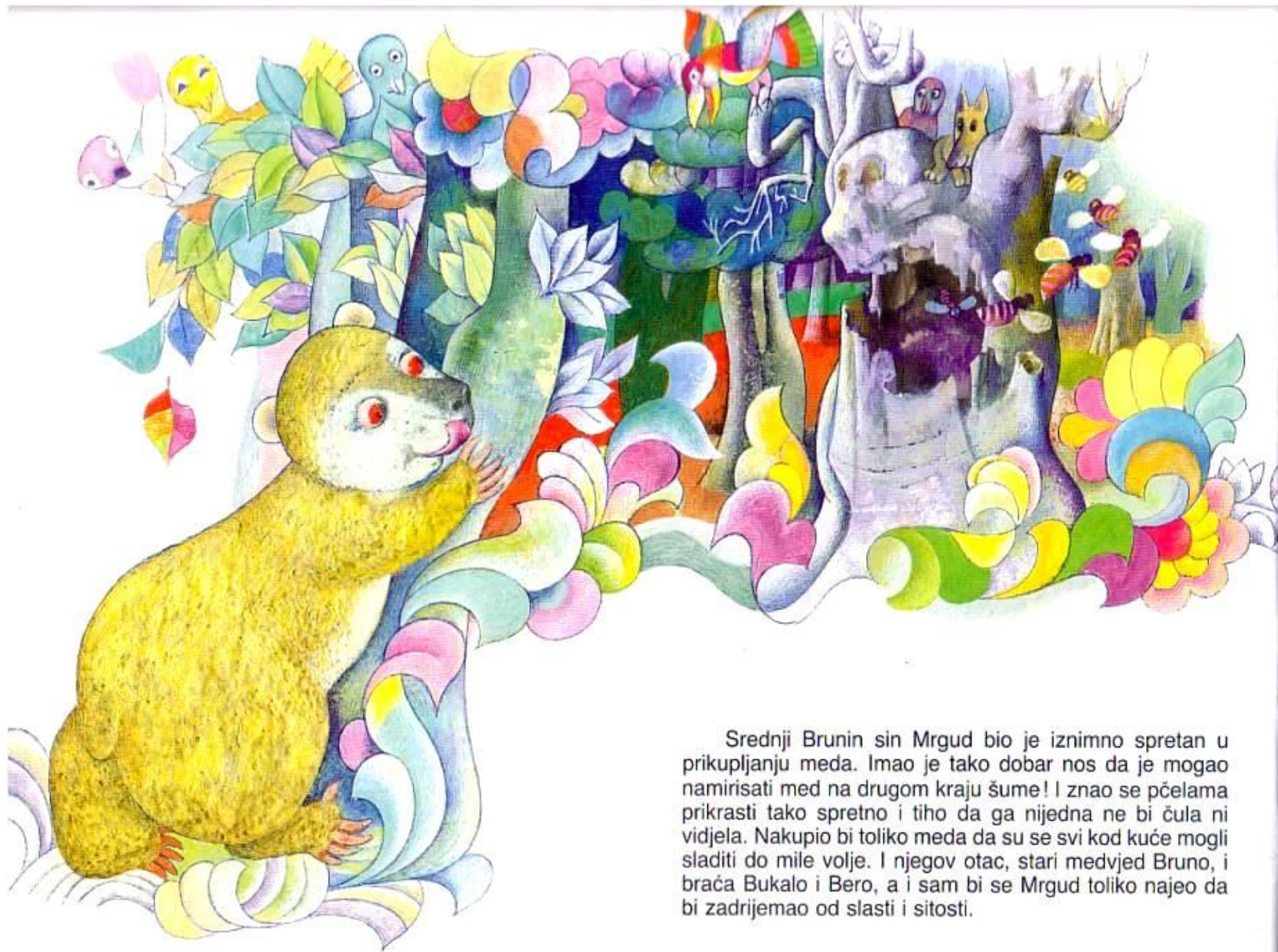

Najstariji Brunin sin Bukalo bio je odličan ribolovac. On bi ujutro otišao na rijeku, sjeo na kamen pokraj vode i čekao da se neka riba pojavi nadohvat šape. A kad bi se riba pojavila, zamahnuo bi svojom snažnom šapom i strelovito udario ribu. Istog trenu zgrabio bi Bukalo ribu oštrim pandžama i bacio je na obalu. Tako bi ulovio jednu ribu, pa drugu, pa treću... Voda bi prskala na sve strane!

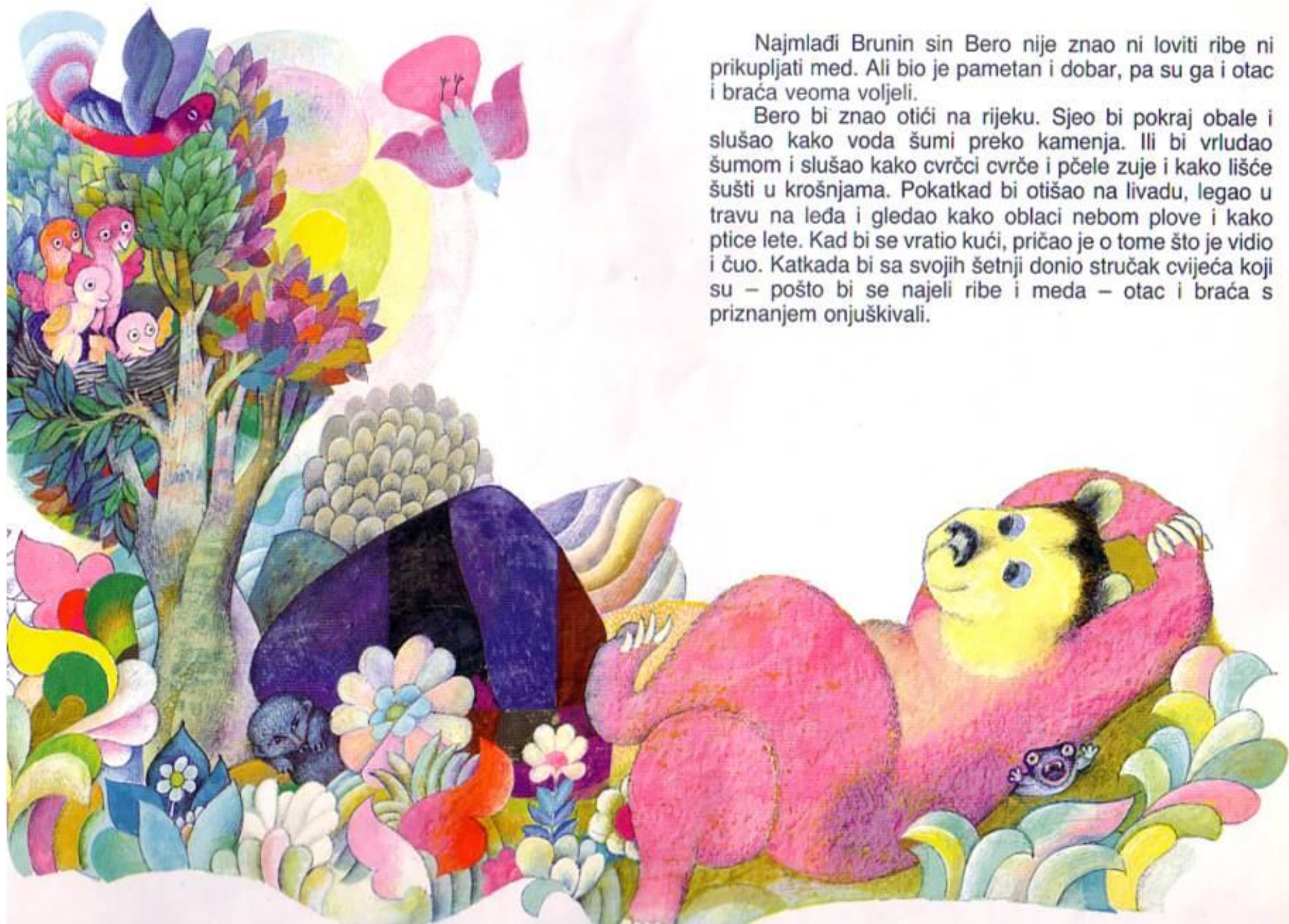
Prije nego što bi stari medvjed Bruno pošteno i ogladnio – Bukalo bi stigao kući s ribama. U njegovu naručju bilo ih je uvijek toliko da su se svi mogli dosita najesti. I Bukalov tata Bruno i Bukalova dva brata Mrgud i Bero. A i on sam bi se toliko najeo da bi mu krzno na truhu postajalo pretijesno.

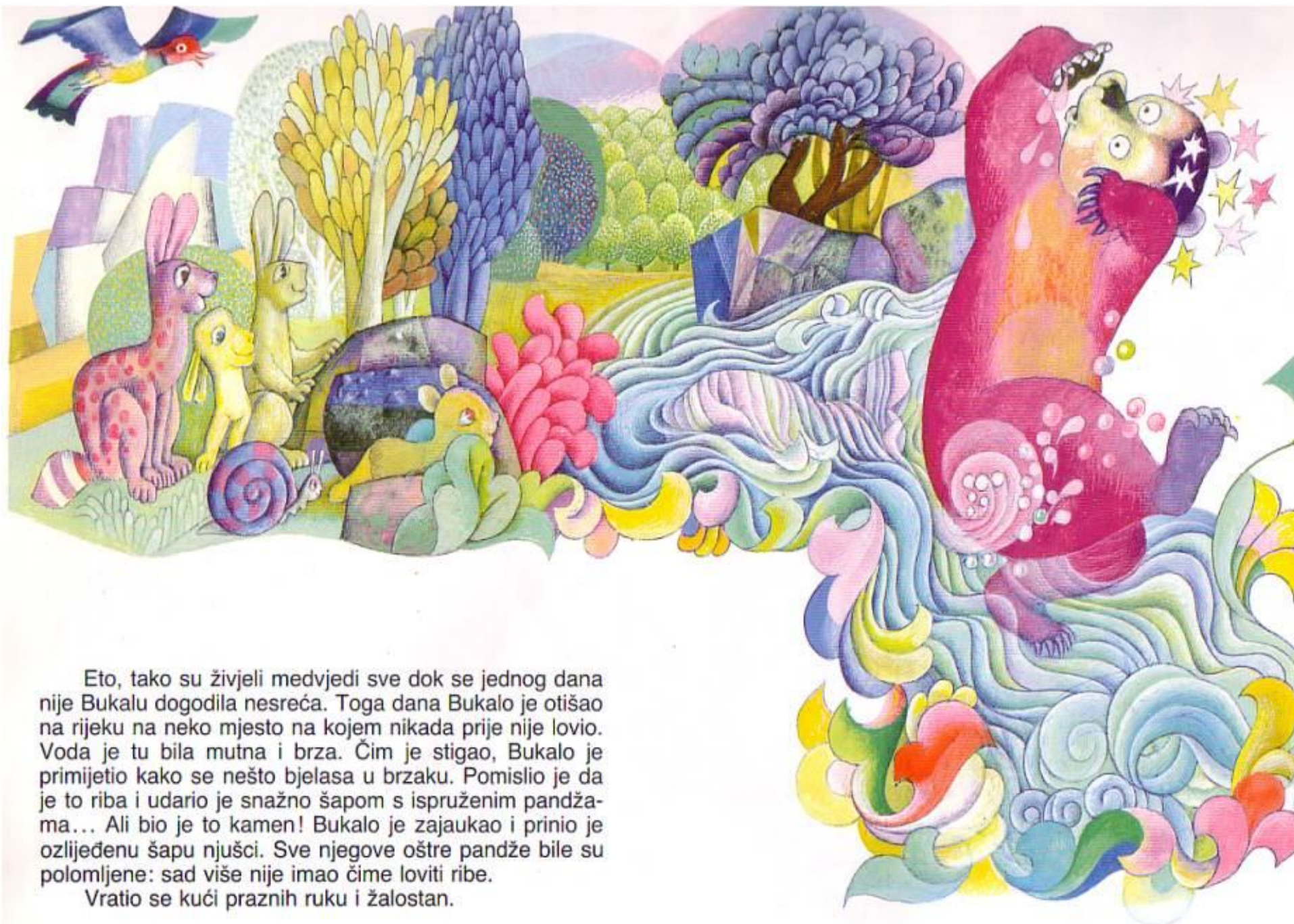

Srednji Brunin sin Mrgud bio je iznimno spretnan u prikupljanju meda. Imao je tako dobar nos da je mogao namirisati med na drugom kraju šume! I znao se pčelama prikraći tako spretno i tiho da ga nijedna ne bi čula ni vidjela. Nakupio bi toliko meda da su se svi kod kuće mogli sladiti do mile volje. I njegov otac, stari medvjed Bruno, i braća Bukalo i Bero, a i sam bi se Mrgud toliko najeo da bi zadrijemao od slasti i sitosti.

Najmlađi Brunin sin Bero nije znao ni loviti ribe ni prikupljati med. Ali bio je pametan i dobar, pa su ga i otac i braća veoma voljeli.

Bero bi znao otići na rijeku. Sjeo bi pokraj obale i slušao kako voda šumi preko kamenja. Ili bi vrludao šumom i slušao kako cvrčci cvrče i pčele zuje i kako lišće šušti u krošnjama. Pokatkad bi otišao na livadu, legao u travu na leđa i gledao kako oblaci nebom plove i kako ptice lete. Kad bi se vratio kući, pričao je o tome što je vidio i čuo. Katkada bi sa svojih šetnji donio stručak cvijeća koji su – pošto bi se najeli ribe i meda – otac i braća s priznanjem onjuškivali.

Eto, tako su živjeli medvjedi sve dok se jednog dana nije Bukalu dogodila nesreća. Toga dana Bukalo je otišao na rijeku na neko mjesto na kojem nikada prije nije lovio. Voda je tu bila mutna i brza. Čim je stigao, Bukalo je primijetio kako se nešto bjelasa u brzaku. Pomislio je da je to riba i udario je snažno šapom s ispruženim pandžama... Ali bio je to kamen! Bukalo je zajaukao i prinio je ozlijeđenu šapu njušci. Sve njegove oštre pandže bile su polomljene: sad više nije imao čime loviti ribe.

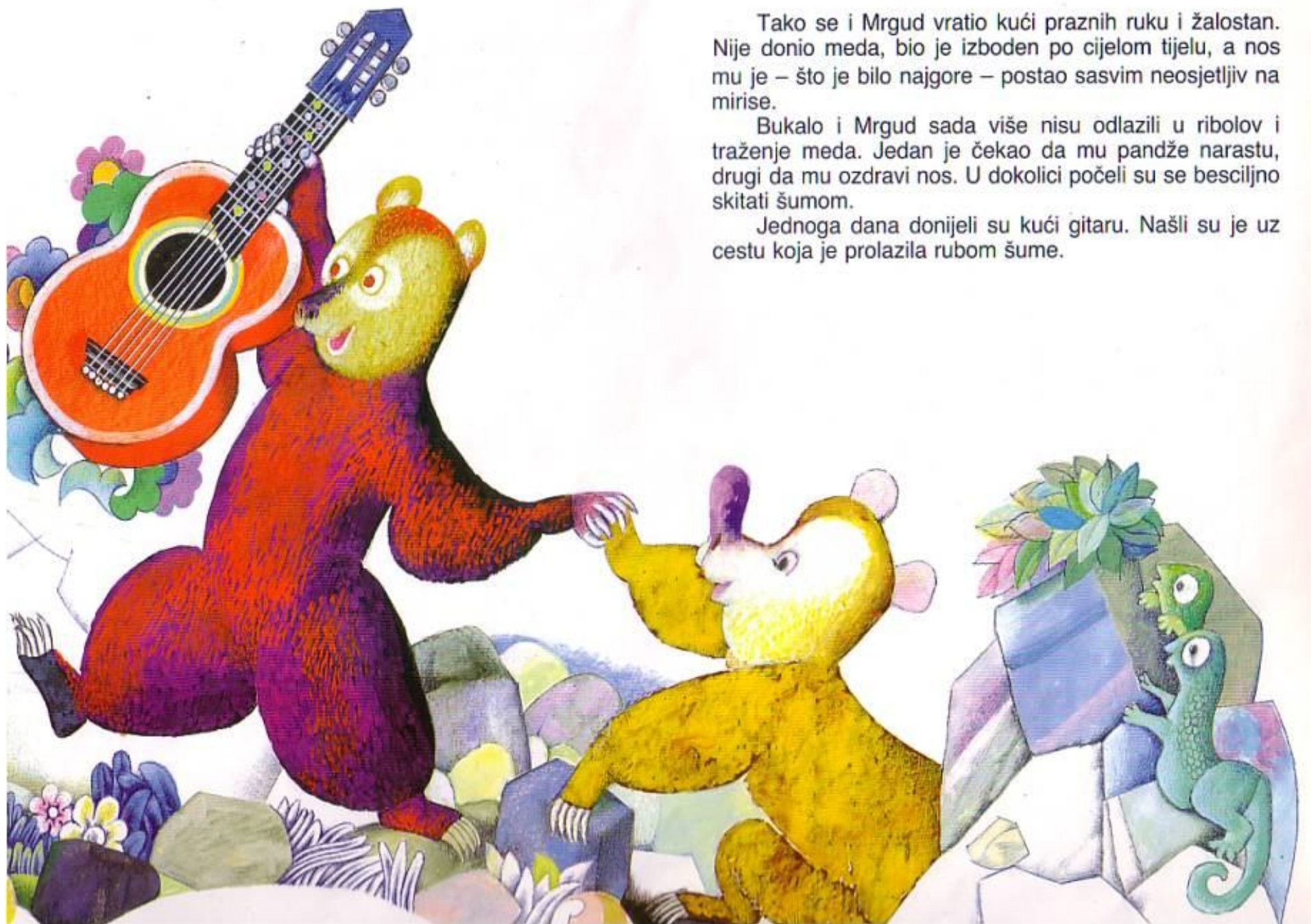
Vratio se kući praznih ruku i žalostan.

Uskoro se nesreća dogodila i Mrgudu. Baš se šuljao prema natrulom deblu u kojem su se ugnijezdile šumske pčele – kad je neoprezno stao na suhu granu. Grana je pukla: krc!!! Prasak je uzbunio pčele. Napale su Mrguda sa svih strana i izbole ga tako kao što samo šumske pčele znaju. Najviše mu je stradao nos. Začas mu je toliko otekao da se Mrgudu činilo kako još jedan medvjed bježi ispred njega kroz šumu.

Tako se i Mrgud vratio kući praznih ruku i žalostan. Nije donio meda, bio je izboden po cijelom tijelu, a nos mu je – što je bilo najgore – postao sasvim neosjetljiv na mirise.

Bukalo i Mrgud sada više nisu odlazili u ribolov i traženje meda. Jedan je čekao da mu pandže narastu, drugi da mu ozdravi nos. U dokolici počeli su se besciljno skitati šumom.

Jednoga dana donijeli su kući gitaru. Našli su je uz cestu koja je prolazila rubom šume.

– To je gitara – objasnio im je otac. – To je glazbalo od plemenitog drveta, i kad se na njemu svira, čuje se zvuk ljepši od zujanja pčela u košnici i pljeska ribljeg repa u brzaku!

Bukalu i Mrgudu svidjele su se očeve riječi, pa su pokušali svirati. Ali zvuci koje su začuli nisu baš bili nalik ni na što lijepo.

– Čini se – požalili su se ocu – da gitara nije za medvjede prste.

– Hm – rekao je stari, iskusni medvjed. – Pri sviranju gitare nisu najvažniji prsti, nego srce.

Kad je kući došao Bero, braća su mu pružila gitaru da i on pokuša svirati. Bero ju je oprezno prihvatio. Sjeo je na panj ispred medvjede kuće i stavio gitaru na koljeno. Prije nego što je zasvirao pomislio je na šum vode koja teče preko kamenja i na biglisanje slavuja u proljeće. I sjetio se kako lišće šumi u krošnjama i kako ševa zvižduče. Sjetio se cvijeća na livadi i oblaka kad nebom plove.

I zasvirao je.

Zasvirao je tako lijepo da su ptice u šumi prestale cvrkutati. Doletjele su sa svih strana, posjedale po granama unaokolo i slušale kako Bero svira. Počele su dolaziti i životinje. Vjeverice, zečevi, srne, jeleni, lisice i vukovi ispunili su veliku livadu ispred medvjede kuće. Nijemo su stajali i slušali. A Bero je svirao i svirao.

– Ma, lijepo sviraš – oglasio se odjednom Bukalo
– ali što nam to vrijedi kad nemamo ribe!

Kad su to čule životinje okupljene na livadi, sve su kao jedna potrčale prema rijeci. Za nekoliko trenutaka počele su se vraćati: svaka je nosila u ustima jednu ili dvije ribe.

Pred medvjedom kućom skupilo se toliko ribe da je bilo dovoljno da se medvjedi dosita najedu, i još je preostajalo za drugi dan, i za sljedeći dan, i za cijeli idući tjedan, i još je ostalo ribe da se puna bačva usoli za zimu!

A Bero je svirao bez prestanka.

– Ma, lijepo sviraš – javio se nešto kasnije Mrgud.

– Ali što nam to vrijedi kad nemamo meda!

Kad su to čule ptice koje su sjedile po granama i grančicama u blizini, otrhnule su kao jedna i nestale u šumi. Trenutak kasnije počele su se vraćati, a svaka je nosila dvije ili tri kapi meda u kljunu. Kako su spuštale taj med, na stolu u medvjedoј kuhinji samo je rasla golema hrpa meda. Naposljetku se na velikom medvjedem stolu nakupilo toliko meda da su se medvjedi imali čime sladiti cijeli dan, i cijeli sljedeći dan, i cijeli naredni tjedan, i cijeli idući mjesec, i onaj mjesec koji dolazi poslije njega... Koliko ja znam, još i dan-danas ima jedna šalica toga meda tamo gore na kredencu u medvjedoј kuhinji.

Tako je lijepo svirao medvjed Bero. Iako nije znao ni loviti ribe ni skupljati med. Iako su mu šape bile dlakave i grube, a prsti debeli i nezgrapni, pravi medvjedi.

